

ДИМИТРИЈЕ МИЛЕНКОВИЋ

МАГ ЗАБОРАВА

МАГ ЗАБОРАВА

Не онај Аполодор из Геле
Менандров савременик
Творац комичног стиха
Ни Аполодор градитељ
Трајановог дунајског моста
Чију главу Хадријан
Посла у Трајанов форум
Већ онај ташти Аполодор
Зван Тиран из Врта
Учитељ
Зенона из Сидона
Долази у твој сан
Змијом опасан
Рањавих стопала

Тиран из врта
Маг је заборава
Залуд епистоле лучоноше
Не могу из времена да врате
Ни исписану страницу
Над којом је бдео
Са димом уљане светиљке
Тумачећи Епихарма
Проповедајући љубав

Развеја време брег чаробни
Његових рукописа
На твом столу сада је
У само свитање
Аполодор Диогенов ученик
Стоик из Селеукије на Тигрису
Магично уме да венча видике
За овај потоњи зрак
Што тако присно
Спушта се на твоје лице

КАО ХОРАЦИЈЕ

Са Весталкама испео си се ненадан,
На Свети брег као песник весник Хорације,
Ужгао огњишта мисли и у сновима будан,
Заносе, визије, вечну ватру поезије.

Разгрћеш плам духовни – Врховник висина,
Збориш људском роду о будућем дану,
Слутиш небеске знаке, откриваш шапат дубина,
Божанству близак зацељујеш велику рану.

Због ватре, из тмина призиваш Прометеја,
Незгасли плам огњишта света, дослух митова,
Горчином унутарњом вабиш утишан глас Алкеја,
од тајне, озарења, од сновидних векова.

Гласове предака тајним дослухом чујеш,
Кад жаром мисли подижеш чудесна здања,
Несмирен, болан, далеким морима путујеш.
Муком Христовом распет слутиш шта васиона сања.

СОКРАТ У АТИНИ

Ево реч се буди
Исконски чиста
И груба
Ево пламен ломача
И некакво опело
Тишину дели глас
Јавља се позна труба
Излазе звездознанци
Носећи мртво тело

Између звезда и бића
Долази неко да плачем
Пробуди сан
Свих тровача
Пробуди и питоме
Што стрепе да смрћу
Тајну не удоме
Беже и падају
На своју сенку
Прободени мачем

Негде је мир
Оде Атина слуша
Глас питонисе
Док звездама зачаран
Одгонетач истине
И снова
Расте пут својих речи
И тајноом скрива лице

У телу ново сазвежђе гаси
Свака кап отрова

И САД СЕ НАПАЈА МОЈ САН

На глиненој плочици
Пронађох артефакт:
Љубав је вечна

У гробници Тутанкамона
Крај саркофага
Венчић од пролећног цвећа
Који дарова бледа рука
Млађане удовице
Више од свег блага
Говорио је о души
Нежност уздаха пролетњег

Незатрављен траг
Песника Ибика
Двадесет шест векова сведочи
Да је више од свих рапсода
Горео пламеном љубави

У вртовима кидонским
И сад се напаја мој сан
Вечно опчињен
Мелодијом Ероса и Киприје
Што их Сафо смртна муза
Дарова песмама
Да такмац буде
Девет сестара бесмртних муза
„На радост Еладе целе
И славу Митилене”

СПОМЕН НА КАВАФИЈА

Тумачећи Филострата
Знао је живот Аполонија
Проничући историју век по век
У древној Хелади беше
Грађанин града идеја
Бделац потоњи знао је Кавафи
Богови будућност виде
Смртници свагдашњи трен
У вечност загледани мудраци
Одгонетају оно што ће се управо догодити

Слушајте тихи вековни глас песника
Није заборавио
Како се узвишеност гради
Просејавајући сваки стих
Магичним ситом векова
Посетио је предграђа Антиохије
Краљеве под оклопима и на престољу
Свете вечне гробове предака и иних
Запамтио имена Еуриона
И Игњација Лакиса
Она у сијенитском камену урезана

Мали спомен Кавафију подижемо
Мудрацу још загледаном у руже
Дариване Ани Даласеној

Поново покријте сто
Ружама боје вина
Да на латице кану
Свеже капљице пића богова